

Verliefd en verloren

Van dezelfde auteur

Wanhopig verliefd
Laat me sterren zien
Haat me

Verliefd en Verloren

LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Verliefd en verloren
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Marijke F Jansen

Tweede druk januari 2017
ISBN 978-94-6342-722-7
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*I've longed for you so very long
you inspire me every day
I've written you a thousand songs
but they don't truly convey*

how much I love you.

*I know that being together is hard
but our love is true and not hard at all
it flows and it sings and it lifts my heart
I can't believe how hard you made me fall...*

1

Ze gaf het liever niet aan zichzelf toe, maar Gemma Visser had werkelijk een rotzomer gehad.

Met een gezicht dat op onweer stond, zat ze op een terrasje op de boulevard van Scheveningen; haar gelaatsuitdrukking stond in schril contrast met het heerlijke zonnetje en de vrolijkheid van de mensen om zich heen.

Een halfjaar geleden had haar vriend, Fatih, het uitemaakt en nu was ze er in de eerste week van haar zomervakantie achter gekomen dat Fatih een relatie bleek te hebben met Mandy, een hele goede kennis van haar. Ze kon het niet helpen... Ze vroeg zich af of er niet al iets gaande was geweest tussen hen toen zij en Fatih nog bij elkaar waren. Mandy had ze er nog niet over gesproken en dat wilde ze heel eerlijk gezegd ook niet. Ze werd ongelukkig van de hele situatie.

Was zij niet leuk genoeg geweest?

‘Wees nou toch niet zo onzeker!’ hoorde ze haar zus Riana in gedachten zeggen, maar Riana had makkelijk praten. Die had al jaren een vaste vriendin en ze was zielsgelukkig. Dat zou Gemma ook zijn als ze een vaste partner had die haar elke dag vertelde hoe geweldig ze wel niet was.

Eigenlijk was Fatih nooit zo complimenteus geweest. Misschien verdiende ze dat niet...

‘Ophouden nou,’ gromde ze tegen zichzelf. Ze moest zichzelf niet zo in de put trappen. Ze had een mooie, blanke huid, rossig haar en groene ogen. Dik was ze ook niet. Ze mocht er best zijn. Dat zeiden haar vriendinnen ook. Was ze maar niet zo gruwelijk verlegen en onzeker altijd!

Het enige goede aan deze zomervakantie was dat hij bijna voorbij was. Nog even en ze kon vaarwel zeggen tegen een schamele stagevergoeding en een redelijk salaris zien binnenstromen op haar bankrekening.

Haar eerste echte baan. En op het Thorbecke College nog wel, een van de leukste scholen van Den Haag. Spannend was het natuurlijk ook, want ze was pas drieëntwintig en nog niet helemaal klaar met haar studie. De fameuze onderzoeksscriptie moest nog geschreven worden, maar ze was van plan dat snel na de kerstvakantie te gaan doen. Vorig jaar had ze als stagiair voor Tamara Schreuder gewerkt en ook zelfstandig lessen Engels gegeven.

Tamara had niet altijd achter in de klas gezeten om haar te schieten, dus Gemma wist dat ze het kon en ze was blij dat ze een kans had gekregen op een school waar ze al mensen kende. Ze waren op het Thorbecke College zo enthousiast over haar geweest, dat ze haar een jaarcontract hadden aangeboden in verband met een collega uit de vaksectie Engels die een jaar met sabbatical zou gaan. Daarna zouden ze haar situatie opnieuw in overweging nemen en haar misschien wel een vast contract aanbieden, had de directeur gezegd.

‘Ha, zonnestraal!’ hoorde ze toen de stem van Riana. Ze knipperde tegen de zon in en zag haar zus tegenover haar staan, die een stoel naar achteren schoof en ging zitten. ‘Wat kijk je vrolijk, lief zusje van me.’

‘Natuurlijk kijk ik niet vrolijk,’ gaf Gemma terug. ‘Zonder jou is elk terrasje een tranendal. Maar nu jij er bent, kan ik best lachen.’ Ze toonde Riana een flauw glimlachje.

‘Altijd even sarcastisch.’ Haar zus pakte haar hand. ‘Zeg, ik heb een leuk voorstel. Vanavond treden er allerlei lokale

bands op in de Regentes. Je weet wel, dat kleine theater in de Weimarstraat. Wat grotere namen, maar ook hele nieuwe bandjes. Veel hardrock. Ga je vast geweldig vinden! Zullen we gaan?’

Nu brak er een oprechte glimlach op Gemma’s gezicht door. Ze had een passie voor muziek, net als haar zus. Beiden speelden ze piano en gitaar en samen schreven ze ook wel eens liedjes. Gemma had een brede muzieksmaak, maar ze had een zwak voor metal en rockmuziek – Metallica, Korn, Trivium... Dat soort bands. Riana’s voorstel klonk prima. ‘Ja, leuk! Hoe laat is het? En hoe duur?’

‘Het kost niks, want ik trakteer,’ zei Riana gul. ‘Ik wil je opvrolijken. Carina gaat ook mee. Dat is wel oké, toch?’

‘Natuurlijk.’ Ze kon het goed vinden met de vriendin van haar zus, al was het vooral nu erg schrijnend om continu met een ziekelijk gelukkig stelletje op te trekken.

‘Mooi. Ik heb om acht uur afgesproken, dan gaat de zaal open. Kunnen we eerst nog even hier iets eten.’ Riana klopte Gemma op haar hand en schonk haar een stralende glimlach.

‘Je bent lief.’ Gemma lachte terug. De twee weken die ze met Riana op vakantie naar Engeland was geweest, had ze niet zo in de put gezeten; het waren vooral de weken die ze thuis had moeten doorbrengen die haar steeds hadden doen denken aan de tijd dat ze nog een vriend had en hoe anders haar leven nu was. Het was triest, maar ze was nogal verlegen en ze had geen idee hoe ze het aan moest pakken om opnieuw te beginnen. Hoe kwam ze leuke jongens tegen? En hoe zorgde ze ervoor dat die jongens *haar* leuk vonden?

Alsof Riana haar gedachten geraden had, zei ze net op dat moment: ‘Wie weet kom je wel een leuke gozer tegen vanavond. Is wel een beetje jouw *crowd*, denk ik. Veel fans van ruige muziek en zo.’

‘Wie weet,’ haalde Gemma haar schouders op. Het was stom, maar eigenlijk hield ze niet zo van jongens met te lang haar of piercings. Tattoos vond ze wel spannend, maar niet te

veel. Dus op een rockconcert de man van haar dromen tegenkomen lag misschien niet zo voor de hand, maar het was lief van Riana dat ze haar wilde opbeuren. ‘Of misschien ontdek ik wel mijn nieuwe favoriete band. *Fingers crossed.*’

‘Dat is dan mooi geregeld.’ Riana keek op de kaart. ‘En nu: bier en een bittergarnituur!’

Een paar uur later stonden ze in een overvolle zaal bijna tegen het podium aangedrukt. De Regentes was afgeladen met muzikfans. Veel mooie jongens had Gemma in het publiek nog niet gezien, maar de band die op dit moment de sterren van de hemel speelde, had in elk geval haar hart al gestolen. Fallen Angel, zo hadden ze zichzelf een halfuur geleden aangekondigd. Het viertal bestond uit een leadzanger met lange, donkere haren en een neuspiercing, een leadgitarist met een kaalgeschoren hoofd en tatoeages in zijn nek, een drummer met krullend, blond haar en een bassist met kortgeknipt, bruin haar, helderblauwe ogen en een baardje van twee dagen. Hij droeg een Children of Bodom-shirt, maar dat was dan ook het enige dat hem weggaf als lid van een metal/rockband. Verder zag hij er heel normaal uit; spijkerbroek en All Stargympen. Hij zag er zelfs verdomd goed uit, bedacht ze met een kleur op haar wangen.

Zo nu en dan maakte Gemma een foto van de band met haar mobiel. Het was een niet al te nieuw ding meer, maar de telefoon had zo’n goede camera dat hij zelfs in het halfdonker prachtige foto’s maakte, dus ze kon het niet laten. En eerlijk gezegd vond ze het ook niet erg om wat close-up foto’s van die bassist te hebben! Misschien kon ze straks, aan het eind van hun onderdeel, even een praatje met de band maken en een CD van ze kopen. Als Riana en Carina meeliepen tenminste, anders zou ze natuurlijk weer stom gaan staan stamelen en hakkelen. Kreeg ze altijd als ze met mensen moest praten waartegen ze opkeek. Soms haatte ze zichzelf echt.

Op dat moment keek de bassist op van zijn gitaar en staarde haar recht aan, alsof hij haar blik gevoeld had. Gemma liet van schrik haar telefoon bijna vallen en toen ze hem eenmaal veilig had weggestopt in haar tas en weer naar het podium durfde te kijken, was de jongen met de basgitaar net verdiept in een *bass riff* die er behoorlijk pittig uitzag.

‘Is wel een lekker ding, hè?’ stootte Riana haar op dat moment aan. ‘Die jongen met die bas, bedoel ik.’

Gemma keek haar zus betrapt aan. ‘Eh, ja.’

‘Zullen we zo even naar ze toelopen aan het eind van hun set?’ ging Riana met een knipoog verder.

Ze ademde nerveus uit. ‘Ja, is goed. Ik durf toch niets te zeggen, dat weet ik nu al.’

‘Geef je het bij voorbaat al op?’ riep Riana verontwaardigd uit. ‘Nou ja zeg.’

Gemma haalde haar schouders op. Ze zou haar zus nooit duidelijk kunnen maken hoe het voelde om dodelijk verlegen te zijn. Die had daar nou eenmaal geen last van.

Fallen Angel speelde nog een kwartier door en toen was het tijd voor een korte pauze. De jongen met de basgitaar liep naar voren om de afkondiging te doen; in perfect Engels, viel Gemma op. Ze hoorde wel een heel licht Nederlands accent in zijn donkere stem, maar over het algemeen klonk de jongen alsof hij zo uit Engeland was komen overvliegen. Hij stelde zijn bandleden één voor één nog een keer aan het publiek voor en sloot toen af met: *‘My name’s Julian Hoving and I played the bass tonight. Please don’t hesitate to come to our table and check some of our stuff during the interval. You were a lovely audience!’* Toen hij dat zei, keek hij Gemma recht aan en het leek zowaar wel of hij naar haar wenkte met zijn hand. Nee... Dat kon toch niet? Dat verbeeldde ze zich maar.

‘Die jongen wenkt je,’ merkte Carina naast haar op dat moment op. ‘Ik vraag me af waarom.’

Ja, daar was Carina niet de enige in. Gemma slikte en keek de bassist aan alsof ze een hert in de koplampen van een auto was. Hij had het toch niet *echt* tegen haar?

‘Loop nou naar voren, sukkel,’ zei Riana en ze trok haar mee aan haar arm. ‘Je wens komt uit. Je kunt met de bassist praten.’

Oh, help. Kon ze haar wens nog terugdraaien? Met benen als spaghetti liep Gemma richting het podium en hoe dichterbij ze kwam, hoe duidelijker het werd dat Julian Hoving *completely out of her league* was: ze had nog nooit zo’n mooie jongen gezien. Zijn bruine haren vielen een beetje in zijn gezicht toen hij van het trappetje af kwam en de blauwe ogen die hij op haar richtte, sprankelden van humor en zelfverzekerdheid. Een scheef glimlachje trok aan de hoek van zijn mond toen hij haar aankeek.

‘Je... Je wilde me iets vragen?’ vroeg Gemma hakkelend. Meteen kon ze zichzelf wel schoppen. Tjonge-jonge, kon ze *nog* minder uitnodigend klinken?

Julian scheen er niet zo’n last van te hebben. ‘Ja! Eerst wil ik natuurlijk weten wat je van onze muziek vond.’

Wauw, ook als hij Nederlands sprak, was zijn stem sexy: zwoel en donker. Ze verdronk zowat in zijn woorden; zo erg zelfs dat ze bijna vergat om op zijn vraag te antwoorden. ‘Nou, echt geweldig,’ zei ze snel. ‘Het doet me een beetje denken aan The Birthday Massacre. Ken je die band?’

Hij knikte enthousiast. ‘Daar is mijn neef erg door geïnspireerd. Hij schrijft de meeste liedjes.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Julian. Aangenaam.’

‘Oh, eh, ja... Ik heet Gemma.’ Haar vingers werden warm in zijn hand.

‘Gemma.’ Haar naam klonk op de een of andere manier speciaal als hij hem zei. ‘Ik wilde je vragen om je hulp. Ik zag dat je tijdens het optreden foto’s maakte?’

Betrapt keek ze hem aan. Ze had er minstens tien van hem gemaakt en gehoopt dat het niet op zou vallen. ‘Ja, dat klopt. Sorry. Mocht dat niet?’ Onzeker keek ze hem aan.

Hij grinnikte. ‘Natuurlijk wel. We willen graag zoveel mogelijk foto’s van onze optredens op Facebook verzamelen, dus ik vroeg me af of je ze later vanavond kan uploaden en met me wil delen. Gewoon op mijn naam zoeken, dan kom je vanzelf op mijn pagina en dan regel ik het verder wel.’

‘Oh, ja, tuurlijk! Julian Hoving, toch?’ Die blauwe ogen... Ze verdronk er bijna in.

‘Precies. Zou echt super zijn.’

Gemma lachte. ‘Weet je wat ook super zou zijn? Als ik een CD van je mocht kopen.’

‘Het zal mij een voorrecht zijn van jou tien euro te innen,’ antwoordde Julian. ‘Normaal twaalf, maar jij krijgt korting.’ Hij knipoogde.

‘Juul, kom eens helpen met de apparatuur!’ brulde op dat moment de leadzanger naar hem. ‘Laat Vince de cd-tafel maar doen en met leuke meisjes kletsen, luilak.’

Julian keek om. ‘Da’s m’n neef,’ legde hij uit. ‘Ehm... Kun je dan even bij die vriend van ons afrekenen? Ik spreek je nog, oké?’

‘Oké,’ stamelde Gemma, die de neef van Julian kortstondig naar de hel verwenste. Ze had nog wel langer met hem willen praten. Voor het eerst sinds Fatih haar zo lomp aan de kant had gezet, voelde ze weer eens vlinders voor iemand. En die iemand had nota bene met *haar* contact willen leggen. Of niet? Wilde hij misschien alleen die foto’s? Een beetje onzeker keek ze richting Riana en Carina, die achter haar stonden.

‘Wat een leuke jongen!’ jubelde Riana. ‘En hij wilde je nog spreken, zei hij. Gem, dat gaat helemaal goed komen.’

‘Denk je?’ vroeg Gemma.

‘Duh!’ zeiden Carina en Gemma tegelijk, en toen moesten ze alle drie grinniken.

Gemma rekende met Vince af, die nu de cd-tafel beheerde en haar gelukkig ook korting gaf. Daarna dromden ze naar de bar en haalden drankjes voordat de pauze afgelopen zou zijn. Na de pauze stonden er nog drie bands op het pro-gramma, dus voorlopig zat een langer praatje met Julian er niet in. Gemma probeerde van de muziek te genieten, maar ei-genlijk was ze de hele tijd links en rechts aan het kijken of ze Julian soms ergens zag lopen.

Ze zag hem echter niet. Ook niet toen de tl-lichten uiteindelijk aangingen en de zaal langzaam leeg druppelde. Teleurgesteld schuifelde ze achter Riana en haar vriendin aan naar buiten en probeerde zich niet al te zeer te laten kennen.

‘Misschien bedoelde hij wel dat hij je op Facebook zou spreken,’ zei Riana, die Gemma’s gedachten alweer leek te raden. ‘Ik neem aan dat hij met de rest van de band hun spullen moest inladen en zo.’

‘Ja, dat zal wel zo zijn.’ Gemma keek op haar horloge. Het was al bijna middernacht en nu wilde ze toch wel heel graag naar huis om daar op Facebook in te loggen. Het nadeel van haar oude mobiel was dat ze de Messenger app van Facebook er met geen mogelijkheid meer op kreeg en ze wilde per se met Julian in gesprek, niet alleen domweg de foto’s op zijn tijdlijn delen. ‘Zullen we zo maar gaan dan?’

Bij de tramhalte namen ze afscheid. Riana was met de auto en zou vannacht bij Carina slapen. Gemma moest juist de andere kant op, richting de Fahrenheitstraat, dus die nam de tram.

Eenmaal op het voorste bankje bij de trambestuurder geïnstalleerd, opende ze Facebook op haar mobiel. Met kloppend hart zocht ze naar Julian Hoving. Er bleken er drie te zijn. De bovenste was *haar* Julian: op zijn profielfoto zag hij er zo mogelijk nog mooier uit. Oké... Eerst maar eens een voorzetje geven. Kauwend op haar onderlip klikte ze snel op ‘vriendschapsverzoek’. Geen idee wanneer hij zou accepteren, maar dit had ze in elk geval alvast gedaan!

De tramrit duurde zo'n vijftien minuten en de wandeling huiswaarts vijf. Tegen de tijd dat Gemma de portiektrap had genomen en bij haar voordeur stond, was het half een.

Ze klapte haar laptop open en opende Facebook.

Niets. Hij had nog niet op haar vriendschapsverzoek gereageerd.

Het was vast te laat. Hij was nog niet thuis, of hij sliep al.

Of hij was met andere leuke meisjes gaan kletsen, samen met zijn neef.

'Hou op met zeuren en ga slapen!' zei ze hardop tegen zichzelf en schoot prompt in de lach. Ze was soms zo'n doos!

Binnen vijf minuten had ze haar tanden gepoetst en had ze haar pyjama aan. Morgenochtend zou ze wel verder zien. Zacht in zichzelf mompelend liep Gemma rond in haar kleine flatje om alle lichten uit te doen. De flat had een gezellige woonkamer met aangrenzend keukenblok tegen de muur vlakbij de deur en een aparte badkamer en slaapkamer. Ze had zelfs een balkonnetje, al was dat meer een vluchtweg voor de brandtrap en kon ze er alleen maar komen door via het raam van haar slaapkamer naar buiten te klimmen. Maar toch... Ze was helemaal tevreden met haar appartement op de eerste verdieping. Van de burens op de gang had ze nooit last en de twee mensen die op de tweede verdieping woonden waren ook geen herrieschoppers. Dan was zij misschien nog de lastigste omdat ze wel eens Metal muziek draaide als ze in een uitbundige bui was. Gemma besloot morgen de CD van Fallen Angel maar eens te draaien. Nu was het tijd om te gaan slapen en misschien die Julian in haar dromen tegen te komen...

Die donderdag daalde Gemma's humeur naar een absoluut dieptepunt. Julian had nog steeds niet op haar vriendschapsverzoek gereageerd. Als hij dat niet deed, kon ze ook haar foto's niet met hem delen, want dan kwamen haar berichten waarschijnlijk in zijn spamfolder terecht. Uiteraard had ze de

ochtend besteed aan het samenstellen van een goede selectie foto's; nu had ze er 'maar' drie van hem in close-up en tien van de band. Anders zou het wel een beetje pijnlijk zijn geworden.

'Het is sowieso pijnlijk,' kreunde ze in zichzelf, terwijl ze nog eens naar een foto keek waarop hij in diepe concentratie over zijn basgitaar stond gebogen. 'Hij zegt vast tegen ieder meisje dat hij haar nog wil spreken.'

Met een diepe frons op haar gezicht besloot Gemma dan maar haar werkmail te openen. Het was bijna zover: over vijf dagen moest ze op school aantreden. Natuurlijk was de maandag nog geen echte lesdag; dat was alleen zo'n dag waarop er eindeloos vergaderd werd en leerlingen hun boeken op moesten halen, maar toch... Het circus zou weer beginnen.

Het eerste wat haar opviel, was een mail die persoonlijk aan haar gericht was, van Nico de Bot. Hij was sinds dit jaar de directeur van het Thorbecke College nu de oude directeur met pensioen was. Ze kon het goed met de man vinden. Toen hij haar vorig jaar uit het niets had gevraagd of ze soms ook mee wilde met de Londenreis, ook al was ze toen nog niet eens een volwaardige collega, had ze maar wat graag ja gezegd. De hele school was toen zo'n beetje uitgezwermd: naar Rome, Londen en Praag. De Praagreis was georganiseerd door Martijn van Vliet en de Londenreis door haar stagebegeleider Tamara Schreuder, en ze had de leerlingen niets dan lof horen spreken over de reizen die ze hadden gemaakt. Maar waar zou hij haar nu persoonlijk over mailen?

Mentorschap, kopte de titel van de mail. Huh? Verdwaasd opende Gemma het mailtje. 'Beste Gemma,' mompelde ze. 'Ik hoop dat je het niet erg vindt, maar ik heb jou voorlopig even mentor gemaakt van 6V4 omdat Jan van Ginderen een burn-out blijkt te hebben.' Ze scande de rest van de email. '...enige die deze klas verder in complete combinatie lesgeeft... bla bla... Richard van Houten kan je helpen...' Ze wist niet of ze boos, bang of gevleid moest zijn. Het was een beetje stom dat Nico hier nu pas mee kwam en dan ook nog een mentoraat van een

eindexamenklas. Ze was zelf nog zo jong en onervaren en die leerlingen waren zeventien en soms zelfs al volwassen! Oké, Richard zou haar bijstaan als co-mentor, maar toch. Maar tegelijkertijd voelde ze zich groeien, omdat Nico haar blijkbaar wel in staat achtte om dit te doen. Misschien moest ze het gewoon als buitenkans zien. Als een manier om haar naam te vestigen.

Hoeveel zielen zaten er eigenlijk in die klas? Ze logde in op Magister, het systeem dat tegenwoordig op elke school werd gebruikt voor cijfers en leerlingeninformatie, en checkte de klassenlijst. Oh, het waren er maar twintig, dat viel wel mee. En ze kende er ook al een aantal van haar lessen van vorig jaar. Gemma liet een opgeluchte zucht ontsnappen.

Op dat moment hoorde ze het bekende geluidje dat er op Facebook iemand tegen haar praatte. Ze klikte snel naar het andere scherm dat ze open had staan. Zou het soms...

Haar maag leek wel drie verdiepingen naar beneden te vallen toen ze zag dat Julian tegen haar praatte! Hij had inmiddels haar vriendschapsverzoek geaccepteerd (dat had ze ook gemist doordat ze zo in die mail van De Bot verdiept was geweest) en nu zocht *hij* contact! Met trillende vingers klikte ze op het chatscherm.

Hé Gemma, typte hij. Wat leuk dat we vriendjes zijn :)

Ja hè, typte ze terug. En handig, bovendien. Nu kan ik je die foto's sturen zonder dat ze in je spamfolder belanden.

Ik kijk er nu al naar uit, zei hij. Hoe was de rest van de avond?

Leuk, maar ik vond Fallen Angel de beste set spelen.

Haha :) Dat zeg je alleen maar om aardig te zijn zeker...

Hmmm, hij klonk ook een beetje onzeker. Dat had ze niet achter hem gezocht. Of viste hij gewoon naar een complimentje?

Nee, dat zeg ik omdat ik eerlijk ben :P, typte ze terug. Heb ik van mn ouders geleerd.

Het gekke was dat ze online *wel* bijdehand uit de hoek kon komen tegen jongens die ze interessant vond. Ze had eerder dit jaar een blind date gehad met een jongen met wie chatten enorm gemakkelijk was geweest, maar met wie ze in real life maar geen gesprek op gang wist te houden. Ze had zich zo'n sukkel gevoeld!

Ik ben blij dat je zo goed bent opgevoed :P , plaagde hij terug.

Ik ook, typte ze, samen met het bekende engel-emoticon.

Nou, stuur die foto's maar. Ik zit er klaar voor.

Een voor een uploadde Gemma haar foto's. Eigenlijk had ze verwacht dat Julian daarna het gesprek zou beëindigen, maar dat deed hij niet. Sterker nog, hij begon een heel gesprek met haar over wat voor muziek ze zoal leuk vond en of ze wel eens naar concerten ging.

Ik ga naar Korn over zes weken, onthulde ze trots. *Met mn neef.*

Neeeee, get outta here, zei hij. *Ik ook!*

Met wie? Ook met je neef soms? ;)

Nee. Alleen. Dat durf ik wel :P

Gemma grinnikte. *Dat zou ik ook wel durven, maar ik vind het gezelliger om met iemand anders te gaan.*

Ach, er zijn nog duizenden mensen in de zaal ;), knipoogde hij. *You'll never rock alone.*

True.

Misschien komen we elkaar daar wel tegen, vervolgde hij.

Gemma beet op haar lip en staarde naar zijn opmerking. Ineens durfde ze niet meer te zeggen dat ze daar konden afspreken. Dat ze samen konden gaan. Stuurde hij daar op aan?

Ja, wie weet, hield ze het toen in het vage. *Hoewel... Als ik kijk hoe vol die zalen meestal staan. Ik was ook met mn neef naar het concert van Athena geweest en daar waren we elkaar zowat kwijtgeraakt.*

Athena? vroeg Julian met een vragende emoticon.

Gemma vertelde over haar voorliefde voor Turkse rockbands en haar bezoeken aan Duman en Athena-concerten de afgelopen jaren. Ze vertelde ook dat ze haar fascinatie voor de Turkse cultuur te danken had aan haar ex-vriend.

Ging je ex ook vaak mee naar die concerten? vroeg Julian.

Nee, helemaal niet, die hield er juist niet zo van.

Geen wonder dat het uit is :P

Gemma: *Ach nee, dat lag aan andere dingen.*

Julian: *Waarom dan?*

Gemma viel even stil. Wat een persoonlijke vraag eigenlijk. Wat moest ze daar nu weer op antwoorden? Natuurlijk had Fatih het uitgemaakt, maar ze was zelf ook niet meer zo gelukkig geweest in de relatie. Fatih had altijd wel op- en aanmerkingen gehad op allerlei dingen die ze deed en nu het uit was, voelde ze zich weliswaar alleen, maar ook veel vrijer.

Ik wilde gewoon een heel ander leven dan hij; lang verhaal dus, typte ze toen maar.

Wat voor leven zou je dan graag willen? vroeg hij.

Een leven waarin ik eindelijk eens het idee heb dat mensen me goed genoeg vinden als ik mezelf ben, typte ze. Meteen toen ze op enter had gedrukt, voelde ze zich zenuwachtig. Dit was wel erg diepgravend; wat zou hij hier nu weer van vinden? Ze kende deze jongen net!

:) , stuurde Julian. En daarna: *Natuurlijk ben je goed genoeg! Waar w8 je nog op? Ga je leven leiden :P*

Gemma bloosde. Wat lief!

Dank je, typte ze met een engeltje erachteraan.

Heb je alweer een nieuwe vriend? vroeg hij toen ineens.

Oh. My. God. Dit kwam wel heel erg dichtbij. Ze keek in paniek naar het scherm, waar Julian wachtte op een antwoord. *Eh, nee,* typte Gemma snel. *Niemand vindt me leuk genoeg :P* Zodra ze zenuwachtig werd, verschuilde ze zich achter sarcasme.

Het duurde even voor Julians antwoord kwam. *Je moet niet alleen maar met blinde mensen omgaan, joh,* zei hij toen.

Gemma schoot in de lach. *Zou dat schelen denk je?* zei ze. *Ja*, stuurde hij alleen terug. Gemma kreeg het er warm van. *Freaking hell*, Julian zat gewoon met haar te flirten! Of verbeeldde ze zich dat maar?

Dank je, antwoordde ze, omdat ze niet zo goed wist hoe ze moest reageren.

Zeg, ik moet weg : (, zei hij toen. *Ik zit op mn laptop. Op mn telefoon heb ik al 10x geprobeerd Facebook Messenger te installeren, maar dan loopt ie steeds vast. Dat ding komt uit de steentijd* :P

Gemma grinnikte. *Same here. Nou, fijne dag dan maar.*

Tot snel :) , typte hij nog en toen was hij weg.

Gemma liet haar ingehouden adem ontsnappen en leunde achterover in haar bureaustoel. Het was een leuk gesprek geweest. En hij zei dat hij haar snel weer wilde spreken. Misschien zat er wel echt toekomstmuziek in dit contact! Snel grabbelde ze haar telefoon uit haar tas en appte Riana: *super-coole chat gehad met Julian op FB! Bel je vnv ff*

Even later kwam er een appje terug: *jij BENT ook super-cool! Go Gemma! Tot bels* :)

2

Het weekend voordat school begon, was hectisch. Gemma probeerde met de methodeboeken die ze al thuis had liggen haar lessen voor de eerste maand voor te bereiden. Tussen de bedrijven door moest ze nog naar een verjaardagsfeest van Sofie, een goede vriendin van haar, en natuurlijk af en toe op Facebook rondhangen om Julian weer te spreken. Dat lukte niet, totdat ze op zondagavond plotseling zag dat hij online kwam.

Hé Julian, typte ze, met kloppend hart wachtend tot er een antwoord kwam.

Ha Gemma! typte hij enthousiast. *Goed weekend gehad?*

Druk vooral. Ik moet morgen met mijn nieuwe baan beginnen. Nou ja, half baan en half stage, maar ik krijg wel volledig betaald.

Kijk, dat zijn leuke berichten :), lachte hij. *Ik moet morgen ook weer aan de bak. Heb vorig jaar wat 'studievertraging' opgelopen door te veel met de band bezig te zijn, zeg maar. Oh ja, en ik kan ook niet lezen.*

Huh? reageerde Gemma.

Dyslexie : (, meldde hij.

Oh, das idd wel rot, vond ze. Wel 'ns aan audioboeken gedacht?

Ja, ik heb ze zelfs van de bieb geleend, typte hij. Hé, heb je jouw foto's al op onze bandpagina gezien? Ik heb je zelfs officieel als fotograaf eronder gezet.

Oh? Leuk! Gemma opende meteen even de fan page van Fallen Angel. Inderdaad, daar stond ze vermeld. Gaan jullie dit jaar nog vaker optreden in Den Haag?

Voorlopig alleen maar, antwoordde Julian. We trekken helaas nog geen volle zalen in het buitenland :P

Komt vanzelf wel :) Jullie zijn goed!!

Mwah. Eerst maar eens een diploma halen... Vervolgens stuurde Julian haar wat plaatjes van nieuwe Cd-hoesjes waar hij aan gewerkt had. Hij bleek het designer-brein van de band te zijn. Het gesprek was casual en gezellig. Even vroeg Gemma zich af of ze zich eerder die week niet verbeeld had dat Julian met haar geflirt had. Toen hij na nog vijf minuten afhaakte en zei dat hij wat werk moest afmaken, voelde ze zich dan ook een beetje teleurgesteld. Zelf had ze het lef niet om te vragen of ze misschien nog eens iets in real life konden afspreken en hij begon er ook niet over.

Nou, fijne aaf dan maar, groette ze.

Jij ook! Spreek ik je morgen weer? :)

Met grote ogen staarde ze naar zijn vraag. *Ja, lijkt me leuk!* typte ze snel.

Daarna ging de laptop dicht. Ze moest slapen. Morgen had ze een lange dag voor de boeg!

Natuurlijk had Gemma de grootst mogelijke moeite gehad om in slaap te vallen na haar gesprek met Julian. Toen de wekker om zeven uur ging, kon ze zichzelf maar met pijn en moeite uit bed slepen. Om acht uur was de jaaropening. Welke zot liet mensen nou al om acht uur op school komen? De lessen begon-

nen normaal om half negen. Nico de Bot was dan wel een geschikte directeur, maar dit was een wat mindere beslissing van hem.

jij ook al op weg? kreeg ze binnen via WhatsApp toen ze eenmaal in haar kanariegele Fiat Seicento zat. Het bericht was van Riana.

yup. Jij ook? Haar zus was alweer een week bezig, want die werkte op de Haagse Hogeschool en daar stopte de vakantie eerder. Vandaag zouden echter de studenten pas komen. Gemma vroeg zich af of Julian soms op de Haagse Hogeschool zat. Hoe grappig zou het zijn als hij bij Riana in de klas bleek te zitten! Die gaf daar Engels op de afdeling communicatie. Eens vragen wat Julian precies studeerde.

Om tien voor acht parkeerde ze haar auto voor de deur van het Thorbecke College. De parkeerplaats was al behoorlijk vol en ze was blij dat ze nog een plaatsje had weten te bemachtigen. Net toen ze uitstapte, parkeerde Richard van Houten zijn Nissan Micra naast haar auto.

‘Fijne vakantie gehad?’ informeerde hij. Ze schudden elkaar de hand. ‘Ik zag dat jij en ik samen mentoraat doen. Geen zorgen, dat gaat helemaal goed komen. Jij werkt hier ook vijf dagen, toch?’

Gemma knikte. ‘Ben jij nog weggeweest?’

Druk kletsend met haar collega natuurkunde liep ze naar binnen. Eenmaal daar, zag ze al snel meer bekenden: Tamara Schreuder, Arjan Mos en Guillaume Montgolfier, met wie ze vorig jaar in een projectgroepje had gezeten. Ze hadden mogen meedenken over hoe leerlingen beter konden worden gestimuleerd als ze niet-willers waren. Ze had er direct een aantal studiepunten mee in de wacht kunnen slepen en haar collega’s hadden ook allemaal echt goede ideeën gehad.

Al snel werd iedereen ontboden in de aula, waar Nico de Bot zijn toespraak zou doen. Omdat hij nieuw was (tenminste, wel in deze rol) weidde hij behoorlijk uit over het schoolplan dat hij had geschreven en de dingen die hen dit jaar te wachten

stonden. Toen hij eindelijk klaar was, was Gemma bijna blij dat ze zich even bezig mocht houden met stapels boeken en roosters uitdelen.

‘Waar zitten wij?’ vroeg ze aan Richard.

‘Even kijken...’ Hij tuurde op zijn lijst. ‘Lokaal achttien. We hebben eenentwintig leerlingen, dat is wel relaxed. Het had erger gekund.’

‘Oh ja?’ Had ze soms eerder niet goed geteld? Nou ja, er verschoof wel eens wat. ‘Liggen de boeken ook al klaar in ons lokaal of moeten we die eerst nog halen?’

‘Nico zei dat ze klaarlagen,’ zei Richard. ‘Ik hou nu al van die man. Veel minder chaos dit jaar, zo aan het begin.’

Lachend liepen ze hun lokaal in, waar de beloofde boekenstapels inderdaad al lagen te wachten. Nog even en de leerlingen zouden komen. Gemma stelde zich op bij de deur zodat ze iedereen bij binnenkomst meteen een hand kon geven. Dat was wel zo persoonlijk.

Even later hoorde ze beneden opgewonden rumoer in de aula. Alle leerlingen waren binnen en zochten op het grote scherm hun lokaal en mentor op. Een zenuwachtige kriebel ging door haar heen toen ze Dennis van Gemeren de gang door zag lopen en direct op hun lokaal af zag stevenen. Vorig jaar was hij nogal ongemotiveerd en lastig geweest. Nu zat hij dus in haar klas.

‘Dag mevrouw Visser,’ zei hij en stak beleefd een hand uit. ‘Leuk dat ik bij u zit dit jaar.’

‘Fijne vakantie gehad, Dennis?’ Wauw, zo beleefd had ze hem niet verwacht. Het viel alleszins mee.

Na hem kwamen Nienke en Liesbeth, Bram en Michael, een paar meisjes die ze niet kende en een lange jongen met een bril genaamd Paul. De meeste leerlingen kende ze al van vorig jaar. Gelukkig maar.

En toen zag ze iemand op zich af komen die haar de adem benam. Haar ogen werden groter en haar hart leek plotseling wel stil te staan. Dat donkere haar, dat goede figuur en dat

baardje van twee dagen. *What the hell...* Dat *kon* toch niet waar zijn?!

Maar het was wel waar. Het was Julian Hoving die voor haar stond, een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht toen hij haar aankeek.

Na een pijnlijke stilte die wel eeuwig leek te duren, stak hij zijn hand uit om de hare te schudden.

‘Dag, mevrouw Visser,’ zei hij formeel. ‘Ik ben hier nieuw op school.’

‘Shit. Shit, shit *shit!*’

In paniek keek Gemma zichzelf aan in de spiegel die boven de wasbak in de wc hing. De mensen die boven in de hemel aan de touwtjes trokken moesten haar wel haten. Dit verzon je gewoon niet.

De eerste jongen die haar hart sinds haar pijnlijke break-up sneller had doen slaan zat in haar eigen mentorklas dit jaar.

Ze had zichzelf al tien keer in de arm geknepen in de hoop wakker te worden, maar helaas. Dit was een echte, levende nachtmerrie.

Na het uitdelen van de roosters en de boeken had Richard de klas nog even willen houden om iets over de examenregeling te vertellen en was zij met een smoesje over de wc de gang opgedoken. Ze kon Julians ogen bijna in haar rug voelen branden.

Hoe kon hij nu pas in de zesde klas zitten? Hoe oud *was* hij eigenlijk?

Met trillende handen opende ze haar mobiel om haar Magister-app te openen. Nadat de klassenlijst was geladen, zag ze inderdaad dat Julian aan de klas was toegevoegd. Afkomstig van het Haags Lyceum. Was vorig jaar gezakt en kwam nu hier op school vanwege betere begeleiding bij dyslexie. Was al achttien. Godzijdank, ze had tenminste niet met een minderjarige zitten chatten op Facebook terwijl ze er

romantische gedachten bij had. Hij was op 8 januari jarig, dan werd hij negentien. Maar hij zag er zo volwassen uit! Ze had gedacht dat hij van haar leeftijd was, of in elk geval al in het eerste jaar van zijn studie zou zitten. Nou ja, daar had hij nu ook gezeten als hij gewoon geslaagd was. Waarom was hij gezakt?! Waarom moest hij nu uitgerekend *hier* op school komen?

‘Gaat het wel?’ hoorde ze een stem vanuit de deuropening komen. Het was Tamara, die ook even van het docententoilet gebruik wilde maken.

‘Ja... Ja, het gaat wel,’ mompelde ze. Met geen mogelijkheid kon ze Tamara vertellen wat ze zonet had ontdekt. Ze kon dit met niemand delen. Dan zou haar baan misschien straks op de tocht staan! ‘Ik moest gewoon even wat drinken. Heb een beetje vroeg ontbeten en nog geen lunch gehad.’

‘Nou, kom dan snel naar beneden,’ zei Tamara lachend terwijl ze een wc-hokje binnenliep. ‘Ze hebben broodjes klaargezet. Dan kunnen we tenminste goed volgevreten naar de volgende vergadering.’

Gemma grinnikte zenuwachtig en wilde dat ze de Engelse vaksectievergadering kon skippen en verder de hele middag jankend op bed kon liggen. Het leven was, eenvoudig gezegd, niet eerlijk.

Nu moest ze de toiletten weer uit en terug naar lokaal 18. Anders zou Richard straks nog denken dat ze zichzelf door de wc had gespoeld. Ze had hier al zo lang gestaan.

Toen ze terugliep, zag ze door het raam aan de zijkant van het lokaal dat de klas er nog steeds zat, maar dat ze bezig waren met hun tassen inpakken. Stilletjes sloop ze weer naar binnen. ‘Zijn we klaar?’ vroeg ze zacht aan Richard.

‘Ja, zo’n beetje wel. Julian mist een boek, maar dat wordt na geleverd. Komt omdat ‘ie nog niet in het systeem stond.’

Tell me about it, dacht ze zuur.

Stiekem keek ze naar Julian, maar dat lukte niet omdat hij haar ook recht aan bleek te kijken. Onder zijn peilende blik begon ze te kleuren en ineens wist ze niet meer wat ze moest doen. Hem aanspreken en zeggen dat ze geen idee had dat hij bij haar in de klas zou zitten? Dat snapte hij waarschijnlijk ook wel. Beginnen over die lieve gesprekken die ze hadden gevoerd en dat er nu een grens moest worden getrokken? Maar wat als hij daar nou helemaal niets mee had bedoeld en haar zou aankijken alsof ze gek was geworden?

Ze wilde helemaal geen grens trekken. Die chatgesprekjes met hem hadden haar zo oprecht blij gemaakt. Ook al bleek hij een paar jaar jonger te zijn.

Ze wist het allemaal niet meer.

Toen beseftte ze dat ze hem nog steeds aangaapte en dat hij nu haar kant op kwam. Hij kwam voor haar tot stilstand en schonk haar een klein glimlachje.

‘Hé,’ zei hij.

‘Hai.’ Ze hield haar adem in. ‘Ehm... Wilde je me iets vragen?’ Alweer die sterke tekst. Dat had ze ook al tegen hem gezegd tijdens de concertavond. Waarom was ze zo’n kneus?

‘Ja, of ik ook een Engels-Engels woordenboek mee mag nemen naar de les in plaats van Engels-Nederlands. Jij geeft ons toch Engels?’

Verdraaid, hij zei geen *u*. Moest ze hem nou gaan verbeteren? Dat zou wel heel erg idioot zijn. ‘Eh, ja, dat klopt. En, ja, dat mag. Als je dat prettiger vindt.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb ‘m nog van mijn vorige school. Heb er nooit in gekeken, eerlijk gezegd. Ik ben nogal goed in Engels. Tenminste, in spreekvaardigheid wel.’ Hij grijnsde een beetje verlegen en haalde een hand door zijn bruine haar.

‘Ja, dat vond ik ook,’ hakkelde ze. ‘Op die avond, toen je tegen het publiek praatte en zo.’ Ze voelde zich net een tomaat en hoopte van ganser harte dat ze niet net zo rood was.

‘Ik ben nogal veel in Engeland geweest vroeger.’ Zijn blauwe ogen namen haar aandachtig op, alsof hij haar iets wilde vragen, maar niet zo goed wist hoe.

Natuurlijk wist hij dat niet! Ze kon zichzelf wel schoppen. *Zij* wist niet eens hoe ze met deze ontwikkeling om moest gaan, laat staan deze achttienjarige knul.

Verdorie, ze kon gewoon niet geloven dat hij nog maar zo jong was.

‘Zeg, ik moet naar beneden,’ kapte ze het gesprek af. ‘We hebben zo weer vergadering, dus...’

De glimlach die om zijn mond had gespeeld, was verdwenen. ‘Ja. Oké.’ Hij deed een stapje naar achteren. ‘Tot morgen, mevrouw Visser.’

Die avond zat ze minutenlang besluiteloos naar Facebook te staren. Naar het chatvenster dat ze had geopend. Hij was online, maar hij bleef stil. Moest *zij* dan iets zeggen? Was het niet beter om hem te negeren, zodat deze vreselijke situatie zichzelf op zou lossen?

je moet er iets over zeggen, kwam Riana’s bericht op WhatsApp, die het hele drama al had meegekregen. *hij weet vast ook niet wat ie nu moet doen.*

hij moet NIX doen, typte Gemma driftig. *als hij al interesse in me had, is dat nu wel weg. ik kan er toch nix mee ja maar toch... : (*

Resoluut legde Gemma haar mobiel weg. Riana had makkelijk praten. Na nog even aarzelen klapte ze haar laptop dicht en sleepte ze zich naar de TV om Netflix aan te zetten. Alleen een marathon Outlander zou nu haar gedachten nog kunnen afleiden...

3

Verdomd, dacht Gemma, terwijl ze met een stapel boeken, een zware cd-speler en dertig toetsblaadjes de gang op stommelde. Wáárom heb ik er ook alweer mee ingestemd om op dinsdag niet in lokaal 26 te zitten?

Haar collega Tamara had gevraagd of zij op dinsdag in het vaste lokaal Engels kon zitten. Dat had Gemma natuurlijk best gevonden. Totdat ze erachter kwam dat *zij* daardoor de hele dinsdag van lokaal naar lokaal sjouwde met allemaal zoi. En dat het hele jaar lang. Het was al in het vaste rooster gezet. Het was de eerste echte lesdag van het jaar en ze was al zo zenuwachtig.

Maar goed, het feit dat ze nog maar zo piepjong was, zou niets uit moeten maken. Het ging om vakkennis en autoriteit, niet om haar leeftijd. Gelukkig kende ze al wat leerlingen uit de groep van vorig jaar, toen ze samen met Tamara 5V2 had lesgegeven. Er helemaal in haar eentje voor staan was natuurlijk wel andere koek, maar ja... Ze kon dit wel. Niet voor niets was ze de meest veelbelovende student uit haar eigen cohort.

‘Ha Gemma,’ groette Martijn van Vliet haar op dat moment vriendelijk. ‘Moet ik je even helpen?’

Ze keek hem opgelucht aan. ‘Nou, graag!’

‘Hebben ze je ergens zonder goede PC neergezet?’ Hij keek haar medelijdend aan en nam gelijk de stokoude, loodzware cd-speler van haar over. ‘Wanneer gaan ze die kren- gen nou eens allemaal updaten en er goede speakers op aan- sluiten?’

‘Ja, of waarom krijgen we niet allemaal een mooie beamer zoals jij?’ lachte ze. Martijn had dat natuurlijk wel in zijn lo- kaal; hij was het hoofd van de sectie tekenen en kunst- geschiedenis.

‘Ik zal het maar weer eens in de algemene vergadering opvoeren,’ zei hij met een zucht.

Gemma keek hem van opzij aan terwijl hij de trap omhoog met twee treden tegelijk nam. Hij zag er goed uit; lekker uitgerust en veel meer ontspannen dan vorig jaar. Tijdens het kerstgala vorig schooljaar had hij voor het eerst zijn nieuwe vriendin meegenomen en dat bleek een ex-mentorleerling van hem te zijn. Dat was nogal een *shocker* geweest voor veel collega’s, dus hij had het de maanden daarna zwaar gehad. Mensen praatten achter zijn rug om over zijn niet zo nette scheiding, de schandelijkheid van zijn relatie met Yvonne, enzovoort. Maar nu er alweer negen maanden voorbij waren en hij en Yvonne nog steeds bij elkaar waren en zielsgelukkig leken, begonnen de snerende stemmen wat te verstommen. Dat vond ze wel fijn voor hem. Martijn was een hele vriendelijke collega en hij verdiende beter. De leerlingen leken hem op handen te dragen en zijn vakcollega’s waren ook over hem te spreken. Het Thorbecke College was niet zo groot, dus was een goede werksfeer belangrijk. Ze was blij dat de periode ‘verguis Martijn van Vliet’ voorbij leek te zijn.

Maar nu was het tijd om zich te concentreren op de taak die voor haar lag. De *onmogelijke* taak! Ze moest 6V4 hun eer- ste les Engels geven en Julian zou in die klas zitten.

Met zweterige handen draaide ze de deur open van lokaal 32. Alles klaarzetten en dan maar wachten op de dingen die zouden gaan komen.

‘*Good morning,*’ riep Michael, een oude bekende, uitbundig, toen hij het lokaal om stipt vijf voor half negen binnenkwam. ‘*How are you?*’

‘*I’m great, thank you,*’ antwoordde Gemma. ‘*And you?*’

Een voor een druppelden de leerlingen naar binnen. Gemma kletste wat met een paar meiden en vroeg zich intussen af waar Julian bleef. Zou hij soms ziek zijn? Dat zou eigenlijk best een opluchting zijn, gaf ze eerlijk in zichzelf toe.

Net toen ze de deur dan maar dicht wilde doen, aangezien de hele klas al zat, zag ze Julian in de gang aan komen lopen. Hij had zijn jas nog aan en zag er gehaast uit.

‘Sorry dat ik laat ben, mevrouw,’ zei hij buiten adem toen hij eenmaal voor haar neus stond. Hij keek haar met een klein glimlachje aan. ‘Moet ik een te-laait briefje halen?’

Hoe serieus hij ook klonk, ze kon niet verhinderen dat ze een plagende ondertoon in zijn stem bespeurde.

‘*He’s playing you, he’s playing you,*’ hoorde ze een jengelend stemmetje in haar hoofd.

‘Nee, ga maar snel zitten,’ hoorde ze zichzelf zeggen en kon zichzelf wel schoppen toen ze aarzelend terug glimlachte. Waarom durfde ze die confrontatie nou niet aan te gaan?

Hij plofte ergens vooraan neer en hing zijn jas over de stoel. Ze zag dat hij een Korn T-shirt aanhad en moest weer denken aan het moment dat hij had verteld dat hij naar dat concert ging. Net als zij. Met de moed der wanhoop draaide ze zich om en begon ze de les.

Na dertig minuten tekstverklaring en grammatica-uitleg kon de klas zelf aan het werk gaan. Gemma was blij dat iedereen de uitleg in één keer begrepen had, want ze haatte het om grammatica op verschillende manieren uit te leggen, daar was ze niet zo goed in.

Net toen ze aan haar bureau ging zitten, kwam Richard Van Houten binnen. ‘Mag ik Hendrik even van je lenen?’

vroeg hij en wees naar één van de braafste leerlingen van 6V4, die zijn naam dus eer aandeed.

‘Ja hoor, *be my guest,*’ antwoordde Gemma. ‘Mag ik de rest wel houden?’

‘Van mij wel.’ Richard grinnikte.

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Julian zijn vinger netjes opstak. Nu kon ze echt niet meer vermijden om hem aan te kijken; dat had ze namelijk tijdens haar ellenlange grammaticauitleg wél gedaan. ‘Ja, Julian?’

‘Weet je al wanneer dat tekstboek voor biologie voor mij binnenkomt?’ Zijn blauwe ogen boorden zich in de hare. Shit, hij zei nog steeds *je* en nog steeds kon ze het niet over haar hart verkrijgen om er iets van te zeggen.

‘N-nee,’ antwoordde ze, zichzelf vervloekend dat ze het presteerde om zelfs nog bij een éénlettergrepig woord te stotteren. ‘Wil je anders ook even met meneer Van Houten meelopen?’ Richard was nu de coördinator bovenbouw, sinds De Bot dat niet meer was.

Julian schudde zijn hoofd. ‘Nee, bedankt. Ik blijf liever hier.’

Verbaasd keek ze hem aan.

Zijn volgende woorden waren zo zacht dat ze hem bijna niet verstond. ‘Ik vind het hier gezelliger,’ mompelde hij. Zijn mond krulde op in een bijna onzichtbare glimlach.

Abrupt stond Gemma op van haar bureaustoel. Ze rende naar de andere kant van het lokaal om daar lukraak wat leeg papier uit de kast te pakken voor de tweede klas die ze zo zou krijgen. Potverdorie, ze wou dat ze *in* de kast kon kruipen en er nooit meer uit hoefde te komen.

Ze had zich niet vergist; Julian flirtte wel degelijk met haar! Hij had dat vorige week al gedaan en hij ging er nu gewoon doodleuk mee door. Alleen kon ze daar op dit moment niets, maar dan ook helemaal niets mee doen.

De rest van haar eerste week verliep op rolletjes. Als Gemma 6V4 niet hoefde les te geven, voelde ze zich helemaal op haar gemak voor de klas en leek het wel alsof ze dit werk al jaren deed. Ze was overal streng doch rechtvaardig begonnen en had zelfs voor vrijdag al een woordjestoets opgegeven in de derde klas. Alleen de uurtjes die ze nota bene aan haar eigen mentorklas moest geven, waren zenuwslopend. Hoe erg ze Julians aanwezigheid ook wilde negeren, het lukte haar niet. De manier waarop hij tegen haar praatte was altijd net op het randje – net alsof ze vrienden waren. Of misschien zelfs meer. En dat hadden ze best kunnen worden als alles niet in het honderd was gelopen. Het leven was niet eerlijk.

Op donderdagavond zat Gemma net haar status bij te werken op Facebook, toen er plotseling een chatvenster omhoogfloekte.

Hé Gemma :), typte Julian uit het niets. Alsof er niets gebeurd was en hij niet bij haar in de klas zat.

Ze beet op haar lip. *Hé Julian :)*, typte ze toen maar heel neutraal terug.

Toen ik zondagavond ‘spreek ik je morgen?’ zei, had ik niet gedacht dat ik je zó snel al weer zou zien, flitste het over het scherm.

Haar wangen werden rood. *Nee, daar had ik ook niet echt op gerekend*, typte ze terug.

Vind je het vervelend? Wil je liever dat ik naar een andere klas wordt verplaatst?

Ja. Ze wilde dat hij naar een andere *school* werd verplaatst, zodat ze zich niet zo verdomd schuldig hoefde te voelen over alles.

Nee, natuurlijk niet, Ze aarzelde even. Het is toch niet erg dat ik je al kende?

Maar het was *wel* erg dat ze hem een lekker ding vond en stiekem naar elk moment uitkeek dat ze hem in de klas had, hoe stressvol dat ook was. Natuurlijk kon ze dat niet zeggen,

en mocht ze het ook niet denken. Ze moest hier professioneel mee omgaan. Oké, Julian flirtte met haar, maar dat had vast niet zoveel te betekenen. Nu ze wist dat hij pas achttien was, kon ze zich maar beter niet te veel aantrekken van die aandacht die hij haar gaf. Want dat hij haar in de klas op de een of andere manier altijd in de gaten leek te houden, hielp niet bepaald mee bij haar concentratie.

Nee, das niet erg. Ze kon zich levendig het kleine, plagende glimlachje voor de geest halen dat hij altijd leek te hebben als ze een beetje in paniek raakte. *Ik vind het wel gezellig, eigenlijk :)*

Voordat ze daar verder op kon reageren, stuurde hij haar een foto van een cd cover-ontwerp dat hij had gemaakt. *Wat vind je hiervan?*

Het was echt een prachtig ontwerp en dat vertelde ze hem dan ook. *Je hebt alleen een Engelse spelfout gemaakt in de tracklist :P*, typte ze toen.

Haha :) als ik jou toch niet had... die verdomde dyslexie ook!

Pak dat woordenboek van je er dan bij. Misschien moet je er toch eens in kijken ;), plaagde ze hem.

Ach, ik vraag het liever aan jou. En, heb je deze week nog leuke blind dates gehad?

Huh? Verbaasd staarde ze naar het scherm. ?? typte ze alleen.

Met één van die blinde vrienden van je, die je maar niet zien staan, verduidelijkte hij. Oh ja, de blinde-vriendengrap.

Nee, ik heb helemaal geen tijd om te daten, zei ze heel eerlijk. *Eerst maar eens dat schooljaar op de rails zetten.*

Jammer... zodra je tijd hebt moet je het maar laten weten.

Wat bedoelde hij dáár nu weer mee? *Want je hebt nog wel wat leuke vrienden met oogbeschadigingen voor me in de aanbieding?* wilde ze weten, een nerveuze giechel onderdrukkend.

Julian was even stil. *De tijd zal het leren :)*, zei hij toen. *Fijne avond nog, Gemma. Ik ben blij dat ik je even heb gesproken.*

Daarna was hij offline en zat Gemma met kloppend hart en het gevoel dat ze haar leven niet meer onder controle had, naar het scherm te staren.

‘Ik zeg het je, die Julian vindt jou hartstikke leuk!’ riep Riana door de telefoon die Gemma aan haar oor gedrukt had. Ze was net de tram uitgestapt en liep nu op hoog tempo naar school toe. Haar auto was vanochtend om mysterieuze redenen niet gestart en nu was ze te laat voor zo’n beetje alles.

‘Ja, en weet je wat *ik* leuk vind?’ riep Gemma terug. ‘Mijn baan! Die wil ik erg graag houden.’

‘Je mag toch wel op Facebook met een leerling chatten,’ morde Riana.

‘Hangt ervan af waar het over gaat,’ wierp Gemma tegen.

Eigenlijk wist ze heel goed wat ze moest doen: ze moest Julian ontvrienden en zorgen dat ze niet meer met hem kon chatten. Maar dat kon ze niet over haar hart verkrijgen. Ze vond het echt leuk om met hem te praten en hij zocht ook graag contact met haar. Onder normale omstandigheden was ze in de zevende hemel geweest.

‘Waarom zou jij je baan niet behouden?’ vroeg op dat moment Montgolfier naast haar op verbaasde toon. Hij liep net de parkeerplaats op.

Gemma liet bijna van schrik de telefoon uit haar handen vallen. ‘Ik moet ophangen,’ zei ze alleen tegen Riana, alvorens zich naar Guillaume te draaien en iets te brabbelen over haar scriptie die echt op tijd af moest zijn en dat ze haar diploma hard nodig had.

Ze stapten samen naar binnen en Gemma liep als de bliksem door naar het kopieerapparaat om de toets voor de derde klas voor te bereiden.